

Skuggkysst

RICHELLE MEAD

ÖVERSÄTTNING AV
YLVA SPÅNGBERG

**BONNIER
CARLSEN**

SKUGGKYSS

Copyright © Richelle Mead 2008

Originalalets titel: Shadow kiss

Först utgiven av Penguin Group

349 Hudson Street, New York,

New York 10014 USA

Översättning: Ylva Spångberg

Omslagsbild: Nordic Photos

Omslagsformgivning: Malin Westman och Ellen Demérus

Typsnitt: Indigo Antiqua, Linotext, Trajan Pro

Sättning: Malin Westman

Utgiven på svenska av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Tryckt i Sverige av V-TAB, 2010

Published by arrangement with Sane Töregård Agency AB

ISBN 978-91-638-6601-2

www.bonniercarlsen.se

1

Hans fingertoppar gled ned över min rygg, lätt, nuddade den nästan bara, men där de rörde vid mig var det ändå som om elektriska stötar for genom kroppen. Händerna strök sakta, sakta över min mage och hejdade sig vid höfternas rundning. Jag kände hur hans läppar rörde vid min hals, precis under örat. Ännu en kyss, sedan en till och en till . . .

Läpparna fortsatte över kinden och hittade till slut min mun. Vi kysstes, klängde oss fast vid varandra. Blodet hetade som eld och i den stunden kände jag mig mer levande än någonsin förr. Jag älskade honom, älskade Christian så mycket att . . .

Christian?

Å nej.

Någon förnuftig del av mig fattade genast vad som hände – och den delen var förbannat arg. Men resten av mig gick

fortfarande helt upp i det här mötet, upplevde det som om det faktiskt var jag som blev berörd och kysst. Den delen av mig kunde inte slita sig loss. Jag hade smält samman alldeles för mycket med Lissa, så man kunde faktiskt säga att det hände mig.

Nej, sa jag strängt till mig själv. Det händer inte på riktigt, det händer inte dig. Bort därifrån.

Men hur skulle jag kunna lyssna på logiska resonemang när varje nerv i hela kroppen brann?

Du är inte hon. Det här är inte ditt huvud. Låt dem vara.

Hans läppar. Det enda som existerade i världen just nu var hans läppar.

Det är inte han. Låt dem vara.

Kyssarna var likadana, precis sådana som jag mindes med *honom* . . .

Nej, det är inte Dimitri. Låt dem vara!

Dimitris namn träffade mig som kallt vatten i ansiktet. Jag drog mig undan från dem.

Jag satte mig käpprak i sängen, med en plötslig känsla av att vara instängd och kvävd. Jag försökte sparka av mig sängkläderna, men lyckades bara snärja in mig ännu mer. Hjärtat bultade hårt och jag försökte dra djupa andetag för att lugna mig och återvända till min egen verklighet.

Tiderna hade verkligen förändrats. För länge sedan brukade jag vakna av Lissas mardrömmar. Nu var det hennes sexliv som väckte mig. Jag skulle inte överdriva om jag sa att det var en viss skillnad. Jag hade faktiskt lärt mig att utestänga hennes kärleksmöten – i alla fall så länge jag var vaken. Men den här gången hade Lissa och Christian (omedvetet)

överlistat mig. När jag sov hade jag inga försvarsmurar, så alla starka känslor kunde obehindrat flöda genom det band jag hade till min bästa vän. Det här hade inte varit ett problem om de båda två hade legat i sängen på ett normalt sätt. Och med ”legat i sängen” menar jag ”sovit”.

”Herregud”, muttrade jag och svängde benen över sängkanten. Min röst kvävdes av en gäspning. Kunde inte Lissa och Christian ha hållit tassarna ifrån varandra tills det blev morgon?

Fast ännu värre än att ha blivit väckt var det faktum att jag fortfarande kände mig som jag gjorde. Visst, inget av det hade egentligen hänt mig. Det var inte min hud som blivit berörd eller min mun som blivit kysst. Men kroppen saknade det ändå. Det var väldigt länge sedan jag själv hade varit med om sådant. Det hettade och värkte i mig, på en och samma gång. Det var idiotiskt, men helt plötsligt längtade jag förtvivlat efter att någon skulle ta i mig – om så bara hålla om mig. Men definitivt inte Christian. Minnet av hans läppar mot mina och hur de hade känts blixtrade hastigt förbi, det och hur säker jag i halvsömnen hade varit på att det var Dimitri som kysste mig.

Jag ställde mig upp på darriga ben, rastlös och ... Ja, sorgsen. Sorgsen och tom. Jag kände att jag behövde promenera bort den konstiga sinnesstämningen, så jag tog på mig morgonrock och tofflor och gick ut ur rummet, mot badrummet längre bort i korridoren. Där inne baddade jag ansiktet med kallt vatten och stirrade på mig själv i spegeln. Spegelbilden hade trassligt hår och rödsprängda ögon. Det syntes att jag hade sovit för lite, men jag ville ändå inte gå

och lägga mig igen. Jag vågade inte ta risken att somna riktigt än. Nu behövde jag något som kunde väcka mig och förtränga det jag sett.

Jag gick ut ur badrummet och tassade tyst nedför trappan. Det var tyst och stilla på elevhemmets första våning. Det var nästan mitt på dagen nu, vampyrernas motsvarighet till midnatt, eftersom de bara var uppe på natten. Från mitt gömställe bakom en dörr spejade jag ut över hallen. Den var tom bortsett från den gäspande moroimannen som satt i receptionen. Han bläddrade förstrött i en tidning och var väldigt nära att somna. När han bläddrat fram till slutet gäspade han igen. Sedan snurrade han runt i sin snurrstol, slängde tidningen på ett bord bakom sig och sträckte ut handen efter något som jag antar var något annat att läsa.

Medan han hade ryggen mot mig smet jag förbi honom, mot de stora dörrar som ledde ut. Jag bad en stilla bön att de inte skulle gnissla när jag öppnade dem på glänt, bara så mycket att jag kunde slinka igenom. Vål ute drog jag igen dörren så försiktigt jag kunde. Det lät inte alls. I värsta fall skulle han där inne bara känna ett lätt vinddrag. Jag kände mig som en ninja när jag steg ut i dagsljuset.

Kall blåst slog mig rakt i ansiktet, men det var precis vad jag behövde. Kala trädgrenar vajade i vinden och klöste som långa naglar mot elevhemmets stenväggar. Solen kikade ned på mig mellan blygrå moln, ytterligare en påminnelse om att jag borde ligga i sängen och sova. Jag kisade mot ljuset, drog morgonrocken tätare om mig och gick runt hörnet på huset, mot en plats mellan det och idrottshallen där man var lite mer skyddad mot naturkrafterna. Den blöta sörjan på gångvägen

trängde in i tofflorna, men det brydde jag mig inte om.

Visst, det var en typisk, trist vinterdag i Montana, men det var just det som var poängen. Den kyliga luften fick mig verkligen att vakna ordentligt och jagade bort de kvardröjande minnena av den virtuella kärleksscenen. Dessutom gjorde den mig klartänt och samlad. Det var bättre att fokusera på min egen kropp än att komma ihåg hur det kändes att ha Christians händer på den. När jag stod där och stirrade på en trädunge utan att egentligen se den upptäckte jag till min förvåning att jag var lite arg på Lissa och Christian. Det måste vara skönt, tänkte jag, att göra vad i helvete man hade lust med. Lissa hade ofta sagt att hon önskade att hon kunde dela mina tankar och mina upplevelser på samma sätt som jag kunde med hennes. I själva verket hade hon ingen aning om hur lyckligt lottad hon var. Hon hade ingen aning om hur det kändes när någon annans tankar hela tiden trängde sig på, när någon annans upplevelser blandades med ens egna och grumlade dem. Hon visste inte hur det var att leva med någon annans perfekta kärleksliv när man inte själv hade något. Hon förstod inte hur det var att uppfyllas av en kärlek som var så stark att det värkte i bröstet – en kärlek man bara fick känna och inte ge uttryck för. Att hålla kärlek instängd var ungefär som att försöka hålla tillbaka vrede, hade jag insett. Det gnagde sönder en inuti tills man bara ville skrika och sparka på något.

Nej, Lissa förstod inte alls det där. Det behövde hon inte. Hon kunde fortsätta med sina kärlekshistorier utan att tänka på vad det hade för effekt på mig.

Jag lade märke till att jag andades tungt igen, men nu

var det av ilska. Den snuskiga känsla jag fått av Lissas och Christians nattliga möte hade försvunnit och ersatts av vrede och svartsjuka, för att jag inte kunde få det som hon så obekymrat och så lätt tog för sig av. Jag gjorde mitt bästa för att svälja de känslorna. Så ville jag inte känna mot min bästa vän.

”Går du i sömnen?” frågade en röst bakom mig.

Jag snurrade överraskad runt. Där stod Dimitri och iakttog mig, med en både road och nyfiken min. Det var ju typiskt. Medan jag stod här och var arg över hur orättvist och misslyckat mitt kärleksliv var, så skulle förstås källan till de problemen dyka upp. Jag hade inte alls hört honom komma. Så var det med mina ninjaegenskaper. Och skulle det, ärligt talat, ha skadat att borsta håret innan jag gick ut? Jag drog hastigt med handen genom mitt långa hår, fastän jag var medveten om att det var lite för sent. Det såg förmodligen ut som om ett djur hade dött ovanpå mitt huvud.

”Jag tänkte att jag skulle testa vakthållningen på elevhemmet”, sa jag. ”Den suger verkligen.”

En antydan till ett leende spelade över hans läppar. Nu började jag frysa på allvar, och jag kunde inte undgå att lägga märke till hur varm hans långa läderrock såg ut. Jag skulle inte ha haft något emot att krypa in i den.

Som om han hade läst mina tankar sa han: ”Du måste vara genomfrusen. Vill du låna min rock?”

Jag skakade på huvudet och beslöt mig för att inte nämna att jag hade tappat känslan i fötterna.

”Det är ingen fara med mig. Vad gör du här ute? Testar du också vakthållningen?”

”Jag är vakthållningen. Det här är mitt pass.” Skolans vakter patrullerade alltid i skift på området medan alla andra sov. Strigoi, de odöda vampyrer som jagade levande moroivampyrer, som Lissa, vistades inte ute i dagsljus, men studenter som bröt mot reglerna – genom att till exempel smita ut från elevhemmen – var ett stort problem, natt som dag.

”Tja, snyggt jobbat”, sa jag. ”Jag är glad att jag kunde hjälpa till att bevisa hur fantastiskt skicklig du är. Jag ska nog gå nu.”

”Rose . . .” Dimitri tog tag i min arm och en stöt av värme sköljde igenom mig, trots vinden och kylan och snösörjan. Han släppte mig hastigt, som om han också hade bränt sig. ”Vad gör du egentligen här ute?”

Han talade med sin *sluta larva dig*-röst, så jag svarade så sanningsenligt jag kunde. ”Jag drömde mardrömmar och jag ville ta en nypa frisk luft.”

”Så du bara rusade ut. Du tänkte inte ens på att du bröt mot reglerna – eller på att ta på dig en kappa.”

”Ja”, svarade jag. ”Ungefär så var det.”

”Rose, Rose.” Den här gången hade han det uppgivna tonfallet. ”Du ändrar dig då aldrig. Störtar huvudstupa in i saker utan att tänka först.”

”Det är inte sant”, protesterade jag. ”Jag har förändrats jättemycket.”

Det roade uttrycket i hans ansikte bleknade och försvann, och han såg med ens bekymrad ut. Han studerade mig en lång stund. Ibland kändes det som om de där ögonen kunde se rakt in i min själ.

”Du har rätt. Du har förändrats.”

Han såg inte ut att vara glad över att tvingas medge det. Han tänkte antagligen på det som hänt för nästan tre veckor sedan, när jag och några vänner hamnat i klorna på strigoi. Det var bara ren tur att vi lyckats fly – och alla hade inte klarat sig därifrån. Mason, en god vän och en kille som varit tokig i mig, hade blivit dödad, och en del av mig skulle aldrig komma över det, aldrig förlåta mig själv, trots att jag dödat hans mördare.

Det hade gett mig en mörkare, dystrare syn på livet. Ja, det hade gett alla här på S:t Vladimirkolan en dystrare syn på allt, men speciellt mig. Folk hade börjat märka skillnaden. Men jag tyckte inte om att se Dimitri bekymrad, så jag försökte skämta bort det.

”Äsch, oroa dig inte. Jag fyller snart år. När jag har blivit arton är jag vuxen, inte sant? Jag är säker på att jag kommer att vakna upp på morgonen och känna mig mer mogen och så där.”

Hans ängsliga min mjuknade och ersattes av ett litet leende, precis som jag hade hoppats.

”Ja, det tror jag säkert. När är det? Om en månad?”

”Trettioen dagar”, förkunnade jag förnumstigt.

”Inte för att du räknar, alltså.”

Jag ryckte på axlarna och han skrattade.

”Jag antar att du har skrivit önskelista också. Tio sidor? Med enkelt radavstånd? I prioritetsordning?” Leendet dröjde kvar i hans ansikte. Det var ett av de där avspända med äkta glädje i som han så sällan log.

Jag tänkte svara med ännu ett skämt, men bilden av Lissa

och Christian dök upp för min inre syn igen. Den sorgsna och tomma känslan i maggropen återvände. Allt jag kunde ha önskat mig – nya kläder, en iPod, vad som helst – kändes med ens banalt. Vad betydde sådana materiella ting i jämförelse med det jag önskade mig mest av allt? Herregud, jag hade verkligen förändrats.

”Nej”, sa jag ynkligt. ”Ingen lista.”

Han lade huvudet på sned för att se mig bättre, och några slingor av det axellånga håret blåste in i hans ansikte. Hans hår var brunt, som mitt, men inte lika mörkt. Mitt såg svart ut ibland. Han strök undan det besvärliga håret, men det blåste genast tillbaka in i ansiktet.

”Jag tror inte på att du inte önskar dig något. Det kommer att bli en tråkig födelsedag.”

Frihet, tänkte jag. Det var den enda gåva jag önskade mig. Frihet att göra mina egna val. Frihet att älska vem jag ville.

”Det spelar ingen roll”, sa jag i stället.

”Vad vill du . . .” Han avbröt sig. Han förstod. Det gjorde han alltid. Det var en av orsakerna till att vi kände den samhörighet vi gjorde trots att det var sju år mellan oss. Vi hade fallit för varandra i fjol, när han var min närstridsinstruktör. När saker och ting hettade till mellan oss upptäckte vi att ålderskillnaden inte var det enda vi hade att oroa oss för. Vi skulle båda beskydda Lissa när hon gick ut skolan och fick inte låta oss distraheras av våra känslor för varandra.

Det var förstås lättare sagt än gjort, för jag trodde inte att det vi kände någonsin skulle försvinna. Vi hade svaga stunder båda två, stunder som resulterade i stulna kyssar eller ord vi inte borde ha uttalat. När jag hade flytt från strigoi

sa Dimitri att han älskade mig och i det närmaste bekände att han aldrig kunde bli tillsammans med någon annan på grund av det. Men det hade också stått klart för oss att vi inte kunde vara tillsammans heller, så vi hade glidit in i våra gamla roller där vi höll oss ifrån varandra och låtsades att vår relation bara var yrkesmässig.

I ett inte alltför genomskinligt försök att byta ämne sa Dimitri: ”Du kan förneka det så mycket du vill, men jag vet att du fryser. Vi går in. Jag smugglar in dig bakvägen.”

Det var lite oväntat. Dimitri hade aldrig varit en sådan som undvek obehagliga ämnen. Faktum var att det var typiskt för honom att dra in mig i samtal om ämnen jag inte ville diskutera. Men prata om vårt dysfunktionella, hopplösa förhållande? Det ville han tydligen inte göra i dag. Jo, saker och ting höll definitivt på att förändras.

”Jag tror att det är du som fryser”, retades jag medan vi gick längs den sida av elevhemmet där vaktnoviserna bodde. ”Borde inte du vara härdad, du som är från Sibirien?”

”Sibirien är nog inte riktigt som du föreställer dig.”

”Jag föreställer mig det som en arktisk ödemark”, sa jag uppriktigt.

”Då är det sannerligen inte som du tror.”

”Längtar du tillbaka?” frågade jag och tittade på honom över axeln. Den tanken hade aldrig fallit mig in tidigare. I min föreställningsvärld ville *alla* bo i USA. Eller ... De ville i alla fall inte bo i Sibirien.

”Hela tiden”, sa han lite vemodigt. ”Ibland önskar jag ...”

”Belikov!”

Vinden bar med sig en röst bakifrån. Dimitri muttrade något och föste mig framför sig, längre in bakom den husknut jag just rundat. ”Håll dig utom synhåll!”

Jag duckade bakom en rad järneksbuskar utanför huset. Det fanns inga bär på dem, men de tjocka knippena av vassa, spetsiga blad rev mig där huden var bar. Med tanke på kylan och risken att min nattliga promenad skulle avslöjas var några små revor det minsta problem jag hade just nu.

”Det är inte ditt skift”, hörde jag Dimitri säga en stund senare.

”Nej, men jag behövde prata med dig.” Jag kände igen rösten. Den tillhörde Alberta, kapten för skolans beskyddare. ”Det tar bara någon minut. Vi måste byta en del vaktpass medan du är på rättgång.”

”Jag förstod det”, sa han med ett märkligt tonfall. Det lät nästan som om han var besvärad. ”Det kommer att bli jobbigt för alla – verkligen ett dumt tillfälle.”

”Tja, jo, drottningen har sitt eget schema.” Alberta lät frustrerad och jag försökte begripa vad som stod på. ”Celeste tar över dina pass, och hon och Emil får dela på dina träningstider.”

Träningstider? Dimitri skulle inte leda några träningspass nästa vecka, eftersom . . . Aha, det var det saken gällde, insåg jag. Praktiken. I morgon inleddes sex veckors praktisk övning för oss noviser. Vi skulle inte ha några lektioner, utan beskydda moroi natt och dag medan de vuxna satte oss på prov. ”Träningstiderna” måste vara de tillfällen då Dimitri skulle delta i övningarna. Men vad var det för rättgång hon pratade om? Det begrep jag inte alls.

”De säger att de inte har något emot lite extrajobb”, fortsatte Alberta, ”men jag undrade om du skulle kunna återgälda det lite genom att ta en del av deras pass innan du ger dig av?”

”Absolut”, sa han, fortfarande kärvt och korthugget.

”Tack. Jag tror att det vore bra.” Hon suckade. ”Jag önskar att jag visste hur lång tid rättegången kan ta. Jag vill inte vara borta så länge. Man tycker att det borde vara en självklar sak med Dashkov, men jag har hört att drottningen drar sig lite för att skicka en framstående person av kungligt blod i fängelse.”

Jag stelnade till. De kalla kårar som löpte utmed ryggraden nu hade inget med vinterkylan att göra. *Dashkov?*

”Jag är säker på att de fattar rätt beslut”, sa Dimitri. Nu förstod jag varför han inte sa så mycket. Det var inte meningen att jag skulle höra det här.

”Jag hoppas det. Och jag hoppas att det bara tar några dagar, som de påstår. Men hör du, vädret är för hemskt. Kan du inte följa med in på kontoret och ta en titt till på schemat?”

”Visst”, sa han. ”Jag ska bara kolla en sak först.”

”Okej. Ses snart.”

Det blev tyst, och jag antog att Alberta var på väg därifrån. Mycket riktigt. Dimitri kom runt hörnet och ställde sig framför järneksbuskaget. Jag tittade upp ur mitt gömställe. Hans ansiktsuttryck skvallrade om att han redan visste vad jag skulle säga.

”Rose ...”

”Dashkov?” utbrast jag, så lågt jag förmådde för att inte Alberta skulle höra. ”Som i Viktor Dashkov?”

Han försökte inte ens förneka det.

”Ja. Viktor Dashkov.”

”Och ni pratade alltså om ... Menar du ...” Jag var så häpen och förstummad att jag knappt kunde samla tankarna. Det här var helt otroligt. ”Jag trodde att han var inspärrad! Menar du att det inte har varit någon rättegång än?”

Ja, det var sannerligen otroligt. Viktor Dashkov. Han som hade förföljt Lissa och torterat henne till kropp och själ för att få kontroll över hennes krafter. Alla moroi kunde använda magi från något av de fyra elementen: jord, luft, vatten eller eld. Men Lissa använde sig av ett nästan obekant femte element som kallades ande. Hon kunde hela nästan vad och vem som helst, till och med de döda. Det var av den orsaken jag hade ett fysiskt band till henne – ”skuggkysst” kallade en del det. Hon hade återuppväckt mig efter den bilolycka som dödat hennes föräldrar och bror, och det hade bundit oss till varandra på ett sätt som gjorde att jag kunde dela hennes tankar och upplevelser.

Victor hade fått reda på att hon kunde hela före alla oss andra, och han ville låsa in henne och utnyttja henne för att hålla sig evigt ung. Han hade dessutom utan betänkligheter dödat alla som stod i vägen för honom, eller – som i Dimitris och mitt fall – använt sig av mer kreativa metoder för att sätta stopp för sina motståndare. Jag hade skaffat mig en hel del fiender på sjutton år, men jag var ganska säker på att det inte fanns någon jag hatade lika mycket som Viktor Dashkov – i alla fall inte i de levandes skara.

Dimitri hade ett ansiktsuttryck som jag kände igen myck-

et väl. Det var det han fick när han trodde att jag kanske tänkte slå någon.

”Han är inspärрад. Men nej ... Ingen rättegång än. Ibland tar rättsliga prövningar lång tid.”

”Men det kommer alltså att bli rättegång nu? Och du ska dit?” Jag talade mycket sammanbitet nu och försökte hålla mig lugn, men jag misstänkte att min uppsyn fortfarande sa: *Jag tänker slå någon.*

”I nästa vecka. De vill att jag och några andra beskyddare ska vittna om vad som hände dig och Lissa den natten.” När han nämnde det som hänt för fyra månader sedan fick han en ny sorts blick igen, och jag kände igen den här också. Det var den skarpa, beskyddande blick han fick när de som stod honom nära var i fara.

”Kalla mig gärna tokig som frågar det här, men ska Lissa och jag följa med dig?” Jag hade redan gissat svaret och jag gillade det inte.

”Nej.”

”Nej?”

”Nej.”

Jag satte händerna på höfterna.

”Men tycker du inte att det verkar rimligt att vi får vara med, om du ska prata om vad som hände *oss*?”

Dimitri hade förvandlats till den strikta mentorn. Han skakade på huvudet.

”Drottningen och några av de andra beskyddarna tyckte att det var bäst att ni inte följde med. Vi har tillräckligt med bevis ändå, och dessutom ... Även om han är kriminell är han – eller var – en av de mest inflytelserika kungligheter

i världen. De som känner till den här rättegången vill hålla tyst om den.”

”Så du tror alltså att vi skulle skvallra för alla om du tog med oss?” utbrast jag. ”Kom igen nu, kamrat. Tror du verkligen det? Det enda vi vill är att se Victor bakom lås och bom. För alltid. Kanske ännu längre. Och om det finns den minsta chans att han kan gå fri måste du ta med oss.”

När Victor väl var fasttagen hade han kastats i fängelse, och då trodde jag att det var slutet. Jag hade trott att han skulle sitta inlåst tills han ruttnade. Konstigt nog hade det aldrig fallit mig in att han måste få en rättegång först. Då när det hände hade hans brott känts så uppenbara. Men även om moroiregeringen var hemlig och åtskild från människornas, så fungerade den ungefär på samma sätt. Rättslig prövning och allt det där.

”Det är inte jag som bestämmer”, sa Dimitri.

”Men du har inflytande. Du skulle kunna lägga ett ord för oss, särskilt om . . .” Min vrede lade sig en aning och ersattes av en plötslig, överväldigande rädsla. Jag kunde nästan inte få fram det jag ville säga. ”Särskilt om det verkligen finns en risk för att han blir frisläppt. Kan han bli det? Skulle drottningen kunna släppa honom?”

”Jag vet inte. Man vet aldrig vad hon eller de andra högt uppsatta kungligheter kan ta sig till.” Dimitri såg med ens trött ut. Han stack handen i fickan och slängde åt mig en nyckelknippa. ”Jag vet att du är upprörd, men vi kan inte prata om det nu. Jag måste gå till Alberta och du måste gå in. Den fyrkantiga nyckeln går till dörren på bortre väggen. Du vet vilken jag menar.”

Det gjorde jag.

”Ja. Tack.”

Jag kände mig tjurig och avskydde det, speciellt som han räddade mig från att råka illa ut, men jag rädde inte för det. Viktor Dashkov var en brottsling – en skurk, rentav. Han var makthungrig och girig och struntade i vem han trampade på för att få sin vilja fram. Om han blev fri . . . Ja, då var det omöjligt att säga vad som kunde hända Lissa eller de andra moroi. Att veta att jag skulle kunna göra något för att skicka honom i fängelse, men inte fick tillfälle till det, gjorde mig ursinnig.

Jag hade tagit ett par steg när Dimitri ropade efter mig.

”Rose?” Jag såg mig om. ”Jag är ledsen”, sa han. Han avbröt sig, och hans ångerfulla uppsyn blev i stället vaksam. ”Och det är säkrast att du lämnar tillbaka nycklarna i morgon.”

Jag vände mig om och gick vidare. Det var säkert orättvist, men någonstans inom mig hade jag en barnslig tro på att Dimitri kunde göra vad som helst. Om han verkligen hade velat att Lissa och jag skulle följa med till rätttegången var jag övertygad om att han kunde ordna det.

När jag nästan var framme vid dörren såg jag i ögonvrån en skymt av något som rörde sig. Jag blev ännu dystrare. Toppen. Dimitri hade gett mig nycklarna för att jag skulle kunna smita in, och nu hade någon annan kommit på mig. Typiskt min otur. Jag vände mig om, beredd på att få ursäkta mig inför en lärare som ville veta vad jag sysslade med.

Men det var ingen lärare.

”Nej”, sa jag lågt. Det måste vara en synvilla. ”Nej.”

En kort sekund undrade jag om jag egentligen vaknat på riktigt. Jag kanske fortfarande låg i sängen och drömde.

För det kunde väl ändå inte finnas någon annan förklaring till det jag nu såg framför mig, gömt i skuggan under en uråldrig, knotig ek.

Det var Mason.